

(Az előadás.)

Az előadás, illetve az ünnepség pontban öt órakor kezdődik. Miután a műsor gyors lefolyású lesz, a rendezőség lapunk után is fölkeri a közönséget, hogy helyét pontosan foglalja el. Jegyek korlátozott számban még kaphatók a színházi pénztárnál, ahol a rendes napi árnál 25%-al olcsóbban árúsítják. Mindenestre ajánlatos a jegyek beszerzéséről idejekorán gondoskodni, mert a nagy érdeklődést tekintve, azok az előadásig elfognak. A szegedi tisztek kevés kivétellel valamilyen részt vesznek az előadáson és tanárjaik vezetésével megjelennek azon a szegedi leány- és fiúintézetek növendékei is.

Az ünnepség után este fél kilenc órakor a Kaszinóban társasvacsora lesz, amelyet reggelig tartó tánc követ.

Elnapolták a képviselőházat.

— A parlament a miniszterelnök mellett. —

(Saját tudósítónktól.) Alig negyedőrai tanácskozásra gyűltek össze pénteken délelőtt a Ház tagjai. Nagy érdeklődés mutatkozott az ülés iránt, a folyosók tele voltak és a munkapárt zajos, lelkes ovációban részesítette Khuen-Héderváry Károly gróf miniszterelnököt.

Az ülésen a miniszterelnök bejelentette, hogy a király elfogadta a kabinet lemondását és az ügyek vitélével őt bizta meg. Ezt a Ház tudomásul vette, egyben elhatározta azt is, hogy mindaddig, amíg az új kormány megalakul, az üléseit elnapolja.

Az ülést háromnegyed tizenegy órakor nyitotta meg Návay Lajos. Ugyanekkor belép Khuen-Héderváry Károly gróf miniszterelnök.

Az egész munkapárt felemelkedik helyéből és zúgó tapsal köszönti a miniszterelnököt, aki a párt felé fordul és többször meghatottan meghajtja magát, majd leül a bársonyszékbe.

A Justh-párt eleinte némán ül helyén, de aztán zajosan élteti az általános választói jogot.

A jegyző belefog a jegyzőkönyv olvasásába, az elnök betérjeszt néhány kérvényt, de senki se figyel oda. Mindenki a miniszterelnököt nézi, akinek arcán most ül a híres mosoly...

Az elnök több kérvényt és fölrítot is bemutat, köztük a pécsi keresztényszocialista párt fölrítát az általános választójog iránt.

— A miniszterelnök ur kíván szólni — mondta ezután az elnök.

Khuen-Héderváry gróf miniszterelnök fölémelkedik és siri csendben a következőket mondja:

— Van szerencsém bejelenteni a tisztelt Háznak, hogy a kormány lemondását öfelsége méltóztatott a kormány lemondását elfogadni, s az ügyek vitélével ideiglenesen megbízni. Ehez képest tisztelettel kérem, méltóztatásuk intézkedni, hogy addig, amíg új kormány alakul, a Ház üléseit elnapolja. (Helyeslés.)

Az elnök ily értelemben tesz javaslatot, s felhatalmazást kér az elnökség számára, hogy a Házat, majd a szükséghez képest összehívassa, ugyszintén arra, hogy a március 11-ére kitűzött összehívhatatlansági szüri-sonsolást később tartsák meg.

A Ház így határozott, s a jegyzőkönyv hitelesítése után az ülés még tizenegy óra előtt véget ért.

A miniszterelnök nyilatkozatának megtétele után, fölkel helyéről s kifelé indult a tereméből. A munkapárt szintén fölkel és viharzó éljennel, tapsal ünnepelte a távozó miniszterelnököt. Kétszer is visszafordult ő és arcán a meghatottság élénk tükröződésével ismételt meghajolt az óriási, éljenző többség felé.

Jogász-Internátus.

— Szegedi bírák és ügyészek akciója. —

(Saját tudósítónktól.) Figyelemreméltó megvalósításán fáradozik a szegedi bírói és ügyészi kör. A kör a legutóbbi értekezletén azzal a kérdéssel foglalkozott, hogy Szegeden internátust létesítsenek, amelyben bírók és ügyészek, de egyáltalában minden gyakorló jogász gyermekei minimális árban kapnának elhelyezést.

E dícséretes terv meglehetősen érett a megoldásra s legközelebb már beadványban kéri Szeged város tanácsát, hogy az internátus céljaira megfelelő helyet adjon.

Maga a tény, hogy a bírák és ügyészek társadalmi testülete, a maga komoly erkölcsi súlyával fáradozik e terv megvalósításán, a legteljesebb igazolása a terv szociális szükségének. Mert a bírák, ügyészek s a justícia más közegei is, tekintélyes társadalmi pozíciójuk dacára is, különösen a mindinkább fokozódó drágaság közepett a szószeros értelmében szűkös viszonyok közt élnek. Ez az ugynevezett tisztességes szegénység, csak épen a legszerényebb igények kielégítésére képesíti a diplomás, uri osztályt s lehetetlenné teszi azt, hogy gyermekeiket olyan nevelésben részesítsék, aminőt a saját, emelkedettebb gondolkodásuk is kíván s főleg amelylyel a gyermekeik egzisztenciáját feltő apák azoknak az életben való előhaladását kívánják.

Gyakorló jogász, kivéve egyes nagy klientélájú ügyvédek, egyébbel sem járulhat hozzá a családjá, gyermekei boldogulásához, mint azzal, hogy jó nevelésben részesíti őket. Már pedig a mai életviszonyok között még ez is lehetetlen.

Ezt akarják tehát lehetővé tenni a szegedi bírák és ügyészek, amikor messze, a jövőbe látó gondolkodással megalapozzák ezt a szegedi internátust s hiszik, hogy ugy Szeged város hatósága, mint a kormány is méltányolni fogja ezt a jogos törekvést és a maguk részéről is hozzájárulnak ennek a nemes célú intézménynek a létesítéséhez.

Börtönre ítélték Jakabffy Ivánt.

(Saját tudósítónktól.) A szomorú aktus megtörtént. Jakabffy Ivánt, a letört gavalért pénteken egy évi börtönre ítélték a szegedi törvényszék. Azt olvasta rá az ügyész, hogy csal. Háromezer százhatvan koronával megkárosította Iritz Gyula makói kereskedőt. Az anyja nevében pénzt vett, föl a gabonáért, pedig az öreg mélsóságos asszony nem is tudott az üzletről. Még írást is adott a dzsentri, az anyja nevet firkantotta a meghatalmazásra. A rászédett kereskedő porbe szállt a pénzeért és Jakabffy Iván mögött becsukódott a börtönajtó.

A tipikus, az elnyűtt, a beteges és magyar uri élet tükröződik Jakabffy Iván sorsában. A gazdagságba, nagyuri pompába született. Abból a földből, amelyből az élete sarjadt, államtitkárok főispánok és tábornokok fejlődtek. Tízezer holdakon vágta a paripájuk és bankokkal bélelhetik az uri szobájukat. Jakabffy Ivánból hiányzik a kvalitás és, miután már megszületett, elpartolt tőle a szerencse. Csak gazdag urat, úgy is mondják: dzsentrit alkotott belőle az élet. A szülei birtokán gazdálkodott, a csanádmegei Kupán. Amint kinőtt az iskola padjaiból és fölöseperedett, kiűzközött belőle az uri könnyelműség. Dorbézolt, villanyfényes kávéházban és piszkos kávéházban csapszékben heje-hujázott. Irigylhető liezőnokat alkötött, kéljelt az élvezetekben. A vármegyében már fogalom volt a neve, a nép a „gavallér Jakabffy” címet és jelleget adományozta neki.

Huszonkilenc esztendő nagy idő, a meghasonlások és léhaságok talaja. Jakabffy Iván már annyira élt, hogy erőtlenség és savanykás izü ismétlésnek tűnt föl, ami ezután következhetett. Vagyont pazarolt a kiélve-

zésre amelynek tulnyomólag a nőben volt a forrása. Mi következhetett a pazarlás és könnyelműség után? Megcsömörlés. Életuntság és meghasonlás. Kiegett benne az ősi név és családi reputáció iránt való tisztelet lángja. Most már csak ur akart maradni tovább — önmagának. A végtelenségig könnyelműen élt. Vét év előtt kétszáz ezer koronát örökölt az atyjáról, az örökséget az utolsó fillérig elverte. Hónapokig nem látta a háza tájékát. Ha egy dorgáló szóval illette az anyja, sértett önérzete eltuszkolta a szülői háztól. Kószált a nagyvilágban és asszonykacagásban meg cigánymuzsikában talált enyhülést. A kártyaasztal is gyakran vendégül látta. Ezeket szőrt el könnyelműen.

Igy élt Jakabffy Iván.

A bűnügy főtárgyalása meglepetéssel kezdődött. Rigó Endre dr elnök bejelentette, hogy özvegy Jakabffy Béláné, a vádlott édes anyja betegsége miatt nem jelenhetett meg a tárgyaláson. Az orvosi bizonyítvány szerint roncsolt idegeit nagyon megviselnék a tárgyalás izgalmai. A hallgatóságban tompa zúgás morajlott. Látni akarták az anyát, aki a börtönben is megtagadta a fiát. Az öreg méltóságos asszony azonban félt az izgalmtól. Talán végzetes lehetett volna a találkozás. Ősi szokás, hogy azzal kerüljük a találkozást, akinek vétettünk. Ebben az esetben a törvény gondoskodott róla, hogy a fiu megjelenjék a szomorú randevuin. Az anyja önmagának volt a bírójá. Néha ez sem valami kellemes.

— Bűnös vagyok! — ezt mondta Rigó Endre dr elnök kérdésére Jakabffy Iván. Az uri tempó hányavetiségevel röppent el ajkáról ez a kijelentés. Nem beszélt tragédiáról, megható történetekről, amíg eddig a mondattig eljutott. A karaktere nem tűrte meg az ellágyulást.

— Én intéztem a gazdaság ügyeit — mondta. Az anyám megbízásából igen sok ügyletet kötöttem. Az Iritz-céggel is levelezésben álltunk. Gabonát kínálunk neki, még a múlt év májusában. A föltételekben azonban nem egyeztünk meg.

A múlt év nyarán, mint tartalékos huszárhadnagy, bevonultam az ezredemhez. Nagyon sok pénzt költöttem. Egy izben huszártisztek társaságában kártyáztam és utolsó fillérig elvesztettem a pénzemet. Sőt még néhány ezer koronával adós is maradtam. Éreztem a kötelességemet. Ki kellett fizetni, bárhol is, de ki kellett fizetnem a kártyaadósságot. Tisztekkel játszottam, nem is tétozhattam sokáig. Hazamentem az édesanyámhoz és pénzt kértem tőle. Néhány száz koronát akart adni. Mi volt nekem akkor az a pénz, semmi. Alig fizethettem volna ki belőle valamit az adósságból.

Eszembe jutott, hogy Iritznek gabonát akartunk eladni. Végző szükségemben Makóra utaztam a kereskedőhöz és perpektuáltam az üzletet. Egy vaggon búzát adtam el neki, amelyre kétezerszázhatvan koronát kaptam. A pénz fölvetelére meghatalmazást kért az anyám részéről, hát adtam neki. A meghatalmazásra én irtam az anyám nevét.

Makóról Lugosra utaztam és ott nagy pénzzavarba jutottam. Sürgönyöztem Iritznek, hogy elszámolásra azonnal küldjön ezer koronát. Majd hazulról elintéztem az ügyet. Még is kaptam a pénzt. Minthogy az anyám nem ismerte el a cég követelését, a kereskedő följelentett.

Jakabffy vallomása után Iritz Nándor, Iritz Gyula üzletvezetőjének kihallgatása következett. Ő bonyolította le az üzletet Jakabffyval. Huszárhadnagyi uniformisban megjelent az irodájában és az anyja meghatalmazását fölmutatva, eladott egy vaggon búzát. Iritz aztán elmondta, hogy a följelentést csak az utolsó percben adták be, biztak abban, hogy a család rendezi az ügyet. Jakabffy is sok könyörgő levelet írt neki. Az egyikben azt